

נורתו של רע"ק להתפשט בעולם, להמסר מרב לתלמיד, והתלמיד, ינו הגון, כזורק אבן למרקוליס, ד' שהיו תלמידיו של רע"ק כפגם להתקבל בעולם, ולאחר שפסקו בכיר את התורה על ידם.

ו, דמה שהשוה את השמחה ביום שמחה שם הוא על חזרת הדיבור ד' דגם בתלמידי דרע"ק הוא אותו התלמידים לרבותינו שבדרום, ועל ק, וע"ז עיקר השמחה. (א.ה. ובספר 'הרגישו אז הסרת הכעס והחזרת הרצון

ורתו [בדומה לרע"ק]

יו מדותי, שמדותי הם מתרומות ק' בצורת אדם. וכשם שאצל רע"ק וכדלהלן.

גילה כל ימי חייו, פתח ואמר אני זד קטירא אתקטרנא ביה בקוב"ה, - "כל יומין בחד קטירא אתקטרנא זער מתי יבוא לידי", שהחיים היו ין דקאימנא, תאיבנא למחמי יומא ; בציור השתוקקות לבירוורו ע"י מסירת "ש ושום ענין אחר ל"ה לו בעולמו. ' [דיום פטירה של צדיק הוא שיא בתורה ודבקותו בקוב"ה, והגיע בו מיוחד בדבקות בקוני, ולעומת כן ס פטירתו לגלות דרושים בפנימיות של ההשגחה, שהזוכה להבין את ה של הבריאה, שמים וארץ, ימים, גד השי"ת, אלא רק הוא ית' מהוה שב"י עמו הוי הפידיהיה לו רק רצון א'

פשוט אליו. ענין זה נקרא נשיקין דרוחא ברוחא עמ"ש הגר"א ז"ל. והרי כללות הצורה דמתן תורה - שאז התגלה היחוד בפועל - אתה הראת לדעת - היה זה ישקני מנשיקות פיהו, ע"י הדביקות או דכנסת ישראל עמו ית"ש בציור רצון א' פשוט זכו לנשיקין אלו. והבן זה ברשב"י, וזהו פי' משי"ש אני לדודי ועלי תשוקתו. בסוד ישרים שם.)

ועל כן יום זה הוא יום שמחתו של רשב"י [כמובא לעיל שאמר כן להאריזו"ל], דניתנה לו רשות ביום זה לגלות סתרי התורה, שלא היה רשאי כל חייו, וזהו ממש בדומה לרע"ק, שביום זה נפתחה האפשרות למסור את התורה שלו בעולם, ואינו דומה לימי פטירתו של משה רבינו ואהרן הכהן, שהם ימי צער, דפטירתם היה סילוק והפסד לעם ישראל.

אחר פטירתו של רשב"י, כשנסתלק עמוד האש מן הבית, ראוהו תלמידיו "דשכיב על ימיניה ואנפוי חייכין", פירוש הדבר שנתקשר בעולם הבא, שנאמר בו אז ימלא שחוק פינו, ואריו"ח אסור לאדם למלאות פיו שחוק בעוה"ז, ופירוש השחוק העתיד הוא, שכל החורבנות וההשמדות והגזירות והעינויים הנוראיים, שסבלו ישראל במשך אורך הגלות, שכולם נראים סחירות עצומות לכבוד שמים, יתברר פתאום שאדרבא כולם שימשו להגיע לכבוד שמים, וזהו שחוק עצום, באופן ד"השחוק" הוא גילוי היחוד, שהוא ית' מנהל הכל ואפס זולתו. וע"כ רשב"י שעסק כל ימיו בגילוי יחודו בבהירות פנימיות ההשגחה בעליונה, ואתקטר בהשי"ת כל ימיו, עד שיא הדבקות ביום פטירתו ש"אני לדודי ועלי תשוקתו", היו אנפוי חייכין, כדוגמת השחוק דעוה"ב.

ז) קדושת חג השבועות נותן רשומו על יום ל"ג בעומר

ניכנס עתה לבאר את עצם היום ל"ג בעומר, הנה ידועים דברי הרמב"ן (פר' אמור) שימי ספיה"ע הם כמו חוה"מ שבין פסח לעצרת, והוא כדוגמת היוכל בגלגל הזמנים, שכל מ"ט השנים הם אמצעיים להגיע ליוכל שהוא תכלית כולם, כן כל מ"ט ימי העומר הם אמצעיים להגיע לחג השבועות שהוא תכלית כולם, ומה"ט איתא בטור דג' תפילות השבת הם כנגד ג' שבתות, שבת בראשית, שבת דמ"ת, יום שכולו שבת לעת"ל, והרי שבת הוא "תכלית" מעשה שמים וארץ, ומוכרח דכמו"כ שבת דמ"ת, הוא "תכלית" המ"ט ימים שלפניו.

והנה איתא בחגיגה י"ז דקדושת חוה"מ נובע ממה שיש קדושה לפניה וקדושה אחריה, כלומר דב' הימים שלפניה ואחריה משפיעים מקדושתם על הימים שבנתיים, הקדושה שלפניה הוא באופן פשוט, דהוא כלל שקדושה שחלה משאירה רושם גם לאחר מכן, והקדושה שאחריה הוא משום שהוא התכלית של הימים כמשי"כ, וע"כ יש בו מהלך ש"סוף מעשה במחשבה תחילה", דכבר בתחילה מונח רישומים של הקדושה העתידה, דהקדושה שבסוף יש לה כבר תגובה לפני כן, בהיות שהימים שלפני כן הם אמצעיים להגיע אליו.

וע"כ קדושת חג השבועות פועל בחזרה על ימי ספיה"ע, דכולם ימי חוה"מ ואמצעיים להגיע אליו שהוא תכלית כולם, ובעיקר נותן רישומים על יום ל"ג בעומר, וכך מבואר ברמ"ע

מפאנו דטו"ב ימים לפני חג השבועות, מתנוצץ מסגולת היום, וזהו המיוחד ביום ל"ג בעומר, אמנם צ"ב מפני מה חל בדוקא על יום ל"ג בעומר, נומש"כ הרמ"ע דהוא טו"ב ימים מחוסר ביאור].

(ח) הוד שבהוד - מכח האמונה שהיא יסוד מתן תורה

והנה ההכשר העיקרי למתן תורה פירשו לנו אכנה"ג להדיא בברכת אהבה רבה, "בעבור אבותינו שנשחו בך, ותלמדם חוקי חיים", ומפורש דהבית קיבול לתורה, הוא ע"י מדת הבטחון, שהרי אילו היה דבר אחר, היו אומרים בעבור אבותינו שהיה להם מדה פלונית, וכן איתא להדיא במדרש לא ניתנה תורה אלא לאוכלי המן, דענין המן היה "למען הודיעך כי לא על הלחם לבדו וגו'", ועיניהם היו נשואות למרום כל יום שיספק להם צרכיהם מחדש כמ"ש יומא ע"ו א', ומכח קנין מדת הבטחון בנפשם זכו לתורה.

מדת הבטחון היא בעצם כח האמונה, דהאמונה היא במוחשיות כ"כ, עד שנשען עליה לגמרי ומתנהג עפ"יז, ולא רק בתאוריה מופשטת, ונמצא דעסק ימי ספיה"ע שהם הכשר לקבלת התורה, הוא התחזקות במדת הבטחון והאמונה.

בכח האמונה להכניע את המחלוקת שבלב האדם על הקב"ה, דהאבה "בכל לבבך", נתפרש בחז"ל שלא יהא לבך חלוק על המקום, הוא מכח האמונה בפסוק שלפניו "שמע ישראל הויה אחד", והוא פשוט, דכשנותן אימון מלא בהקב"ה, שהוא מנהלו בכל עניינו, וגם מה שנראה בעיניו כהיזק והפסד, סומך על הקב"ה, שכל מה דעביד רחמנא לטב עביד, ומכיון שהיא הנהגה טובה, אין לו כבר על מה לחלוק.

הגדרת כניעת המחלוקת הוא הודאה, דהודאה מכלל דפליגי, ובפרט מסוים מודה לבעל פלוגתא שלו, ומטעם זה הנהגת הוד המוזכר ב"ויברך דוד", פירושו חז"ל בברכות נ"ח דהוא בנין ביהמ"ק, שהוא המקום המקודש מכל העולם לענין העבודה וההכנעה וההתבטלות אל השי"ת, והנה יום ל"ג בעומר הוא הנהגת הוד שבהוד כלומר דהוא נקודת ההוד כמו שהוא, בלי תערובת הנהגה אחרת כמו חסד שבהוד וכדו', ועפ"י האמור נמצא שהוא יום המסוגל ביותר לחיזוק האמונה והבטחון, שע"ז מגיעם להודאה הגמורה, שלא יהא לבך חלוק על המקום כלל.

ומבואר לפי"ז היטב מה שחג השבועות המשפיע מקדושתו למפרע, [דהוא התכלית של הימים כמשנ"ת], חל על יום ל"ג בעומר במיוחד, דהוא הנקודה המתאימה ביותר לסגולת חג השבועות, דהלא נתבאר דהבית קיבול לתורה הוא כח הבטחון, שמביא להודאה והפקעת המחלוקת, וביום שמהותו הוא "הוד שבהוד" חל עליו סוגית חג השבועות, וזהו יחודו של יום זה.

וגם עצם הדבר שפסקה מית רבינו הגר"א ז"ל [בסוף הדרוש מקיים מצות ואהבת לרעך כמון דאם היה מרגיש באמת שכל דב אין מקום לשנאה ומחלוקת כלל, של תלמידי רע"ק, במה שלא נו

הנהגת י"ג

(א) ל"ג בעומר - הנהגת י"ג

הנה יום ל"ג בעומר הוא ההלכה הוא יום שמחה מסוים, להכנס לביאורו (בנתיים) מבואר ב רשב"י ע"ה, הוא קשור לעצם ס

צריך לבאר מהי הנהגת י"ג הנהגה זו ומה שמקובל בכמה נ גופא צ"ב מה המיוחד בהוד ש

נבאר בס"ד את הענין כב' ז בעז"ה את המיוחד בעצם היום, ו נבאר אי"ה את תפקידו המיוחד י הקשר בין ב' הדברים.

(ב) שבועות יום הנ', כיוצא

והנה חג השבועות מופיע "וספרתם לכם ממחרת השבת ו והקרכתם מנחה חדשה לה'", ול: פ"ו [והלכה כמותן] לא היה מתן ובהרבה מדרשים) מפורש שמהותו "יום מתן תורתנו", ופירוש הדב נחשב יום זה כיום נתינת התורה הנ'.